

Maðurin doyði frá konu og fimm døtrum

– TAÐ ER HART AT

– Eg sakni hansara máta at vera um og uppdraga okkara døtur. At standa einsamøll við fimm børnum er ikki altíð lætt, sigur Laila Reynheim, sum misti mann sín í 2013 til herviligu sjúkuna krabbamein

Barbara Holm

– Eg blívi rørd, tað er so langt síðani eg havi tosað um tað, sigur 53 ára gamla Laila Reynheim úr Havn, nú hon skal seta orð á lívið áðrenn og aftaná maðurin Eirikur doyði av krabbameini.

Eirikur var bert 50 ár, tá ið hann fór hagani, og hóast tað fingur hann og Laila heili 32 ár saman.

– Tað eri eg takksom fyri í dag. At eg slapp at hitta hann so tíðliga í lívinum, nú tá ið hann skuldi doyggja so ungur, sigur Laila Reynheim.

Í dag er Laila 53 ár. Árin

ganga víðari, men saknurin hvørvur ongantíð.

– Tað, sum eg sakni mest, er kontrastin. Øll vistu, at eg var púra vekk í honum øll hasi 31 árin, men vit vóru rættiliga ymisk, og tað dámdi mær væl. Eg sakni hann at hjálpa mær at skumpu undir genturnar, og onkuntíð ivist eg í, um eg geri tað rætta, tí hann er ikki her at tosa við meg um tað, sigur Laila Reynheim.

Í desember 2010 var fyrstu ferð, at Eirikur fekk boðini um krabbamein.

Skuldi vera loyniligt

Eirikur starvaðist í mong ár sum portørur á Landsjúkrahúsinum, og tí kendi hann væl tey ymisku starvsfólkini innan sjúkrahúsværkið. Í 2010 kendi hann á sær, at okkurt var ikki sum tað skuldi, og hann valdi at fara til ein lækna og kanna seg. Um jóltíðir hetta árið fingur tey boðini um, at krabbamein var í nýrunum, og at Eirikur skuldi leggjast undir skurð í Danmark.

– Tey søgdu, at tað var gott, at vit fangaðu tað so tíðliga, tí tað var

bara ein einføld skurðviðgerð, sum skuldi til, fyri at Eirikur gjørdist frískur aftur, sigur Laila Reynheim.

Komin til Danmarkar var støðan tó heilt ein onnur. Eirikur var lagdur undir skurð sum ætlað, men tá ið hann raknar við aftur, hyggur hann í drenið, sum er lagt undir skurðviðgerðini og sigur, at her er okkurt galið.

– Hann visti so nógv um slíkt, og tað endaði við, at lækarnir søgdu, at har var eitt mistak hent, sigur Laila Reynheim.

Eitt nýtt tól varð nýtt í samband við skurðviðgerðina, og yvirlæknin greiddi frá, at tey vóru óroynd við nýggja tólið og tí høvdu skavað ímóti eini æðr, sum nú bløddi.

– Tað gjørdist hættisligt, tí Eirikur varð lagdur undir skurð aftur mitt um náttina. Men tað spældi so væl av til síðst, sigur Laila Reynheim.

Eirikur verður sendur heim aftur á klettarnar, hesaferð í teirru vón, at hann nú hevur vunnið á krabbanum. Tað skuldi tó vísa seg at bert vera fyribils.

Magasárið sum var krabbi

Í februar í 2012 var aftur galið hjá Eiriki. Hann hevur pínu í maganum og valdi at fara til kommunulækna.

– Hann segði, tað ivaleyst var magasár, og Eirikur fekk fleiri ymisk sløg av heilivági móti tí. Men tað riggaði ikki, sigur Laila Reynheim.

Hann valdi tí at fara út á Landssjúkrahúsið og spyrja lækarnar har, um teir kundu siga frá pínuni.

– Vit vóru bæði kallað inn og fingur at vita, at tað var krabbamein. Eg skilti tað sum tað var uttan fyri magan, og hann skilti tað, sum tað var innan-

fyri. Eg haldi ikki nakar okkara reiðiliga fingur við, hvat varð sagt, sigur Laila Reynheim.

Tey vórðu aftur send til Danmarkar – hesaferð við boðunum, at støðan var álvarsom.

– Vit bæði hildu, at tey bara skuldi taka okkurt burtur. Vit eru bæði rund í tí, so vit tola væl, at onkur tekur magasekkin, sigur Laila Reynheim og minnst flennandi aftur á, hvussu hon og maðurin plagdu at skemta.

Men soleiðis var ikki. Eirikur skuldi ongantíð aftur gerast frískur fyri krabbamein.

Dóttirin fermast

Í mars 2012 skuldi yngsta dóttirin hjá Lailu og Eiriki fermast, og serstakliga hjá henni var hart, at pápin og mamman vóru í sjúkuørindum í Keypmannahavn.

Tá fermingin var á skránni høvdu Laila og Eirikur verið í Danmark í ein mánað.

– Vit komu heim til fermingina, og alt var orðnað fyri okkum. Eg verið rørd av at hugsa um alt tað, sum okkara familjur gjørdur fyri okkum tann dagin, og yvirhvørvur í sjúkrahúsi, sigur Laila Reynheim.

Eirikur versnaði, og bert eitt lítið ár eftir doyði hann. Í 2012 hildu familjan Reynheim síni seinastu jól saman, og tað var stak hugnaligt. Men á nýggjársinum bað Eirik um at sleppa á Landssjúkrahúsið.

– Eg vænti hann hevur hugsað, at hann vildi ikki órógva okkara nýggjár. Hann orkaði ikki altíð at hava fólk rundan um seg, men tað plagdu vit ofta at hava á nýggjársinum, sigur Laila Reynheim.

At síggja til var Eirikur væl fyri seinastu mánaðirnar í lívi sínum. Laila Reynheim og familja hennara vilja vera við, at í endanum sært